

Daniels bok - nummer åttiseks

Den profetiske avdukning: Å forstå økningen i kunnskap og midnattsropsbudskapet

Jeff Pippenger

2024-02-19

Vi behandler parallellen mellom den første og den tredje engels bevelser for bedre å forstå hva økningen av kunnskap symbolsk representerer når den blir åpnet ved endens tid. Vi søker å påvise at den representerer en opptrapping av sannhet som til sist kulminerer som senregnet, hvilket er midnattsrops budskap. Som symbol er «økningen av kunnskap» hentet fra Daniels bok, og der blir den identifisert som den profetiske kunnskap som prøver og frembringer to klasser av tilbedere.

Og han sa: Gå bort, Daniel; for ordene skal være lukket og forseglede inntil endetiden. Mange skal bli rensket og gjort hvite og prøvet; men de ugudelige skal handle ugudelig, og ingen av de ugudelige skal forstå; men de vise skal forstå. Daniel 12:9, 10.

I 1989 ble en «kunnskapsøkning» avforseglet, som til sist vil påvise to klasser av tilbedere. Disse to klassene blir fremstilt i sammenhengen med hvordan de forholder seg til budskapet om senregnet. De ugudelige gjenkjenner eller mottar ikke senregnet, mens de vise gjør det. De ugudelige ser derfor ikke når senregnet begynner å falle, og det begynte å falle da folkeslagene ble vrede den 11. september 2001. Vi har henvendt oss til lederskapet i laodikeisk adventisme, slik det er framstilt i Ezekiels åttende og niende kapittel, og også i Jesaja kapittel tjueåtte. I Jesaja hadde «spotterne» gjort «løgn» til sin «tilflukt» og «skjulte» seg «under falskhets».

Derfor, hør Herrens ord, dere spottere, som hersker over dette folket som er i Jerusalem. Fordi dere har sagt: Vi har sluttet en pakt med døden, og med dødsriket har vi gjort en avtale; når den oversvømmende svøpen farer fram, skal den ikke nå oss. For vi har gjort løgner til vår tilflukt, og under falskhets har vi skjult oss. Jesaja 28:14, 15.

De gamle mennene i det siste dagers Jerusalem består ikke prøven om «hvilen og vederkvegelsen», som er fremstilt ved metodikken «bud på bud», hvilken gjør de vise i stand til å gjenkjenne de siste dagers sildige regn gjennom den historiske illustrasjonen av det sildige regn i millerittisk historie. Det profetiske kjennetegnet ved «de spotterne» som Jesaja fremhever i avsnittet, er de løgner og den usannhet som de skjulte seg under og gjorde til sin tilflukt. Derfor har de gamle mennene i Jerusalem, i forbindelse med prøven på budskapet om det sildige regn («hvilen og vederkvegelsen» som de ikke ville høre), antatt en løgn.

Budskapet om senregnet kommer med en debatt, slik det fremstilles i Habakkuk kapittel to, når vekteren der spør Gud hva han skal svare i «debatten» i sin historie, for ordet «irettesatt» i vers én i kapittel to betyr «argumentert med».

Jeg vil stå på min vaktpost og stille meg på tårnet, og jeg vil speide for å se hva han vil si til meg, og hva jeg skal svare når jeg blir irettesatt. Habakkuk 2:1.

De vise fremholder under striden om siste regn de sannheter som fremstilles som Millers juveler, og som også er de grunnleggende sannheter som ble identifisert, stadfestet og fremholdt av millerittene. Disse sannheter fremstilles som Kristus, evighetens Klippe.

La dem som står som Guds vektere på Sions murer, være menn som kan se farene før folket,—menn som kan skjelne mellom sannhet og villfarelse, rettferdighet og urettferdighet.

«Advarselen er kommet: Intet må få slippe inn som vil forstyrre grunnvollen for den tro som vi har bygget på helt siden budskapet kom i 1842, 1843 og 1844. Jeg var med i dette budskapet, og helt siden den gang har jeg stått framfor verden, tro mot det lyset som Gud har gitt oss. Vi har ikke til hensikt å ta føttene våre bort fra den plattformen som de ble satt på, mens vi dag for dag søkte Herren i alvorlig bønn og søkte etter lys. Tror dere at jeg kunne oppgi det lyset som Gud har gitt meg? Det skal være som evighetens klippe. Det har ledet meg helt siden det ble gitt.» Review and Herald, 14. april 1903.

De gamle menn fremfører et falskt budskap om senregnet, som av Jesaja fremstilles som en «løgn» og en usannhet. I Esekiel kapittel åtte finnes den historien som identifiserer når de gamle menn i Jerusalem bøyer seg for solen, og de settes i kontrast til dem som mottar Guds segl i det neste kapitlet. Den tredje styggedommen (generasjonen) representerer et falskt budskap om senregnet, slik det fremstilles ved «gråten over Tammus». I adventismens tredje generasjon, som begynte i 1919, ble en «løgn» introdusert i forbindelse med det falske evangeliet som offentlig ble fremlagt av W. W. Prescott på bibelkonferansen i 1919. Denne «løgn» er et særskilt emne for den tredje generasjonen, og «løgnen» er det falske grunnlaget for det falske budskapet om senregnet, representert ved «gråten over Tammus».

Det er viktig å bruke tid på å identifisere «løgnen» i profetien, for «løgnen» er hovedårsaken til at laodikeisk adventisme ikke kan se kunnskapsøkningen i 1989. «Løgnen» er at «det daglige» i Daniels bok representerer Kristi helligdomstjeneste. Å anvende «det daglige» profetisk som Kristi helligdomstjeneste er en falsk og uriktig profetisk anvendelse, men «løgnen» består ikke bare i å identifisere den falske bestemmelsen av «det daglige» som et profetisk symbol; den representerer også en «løgn» som hevder at søster White var enig i den falske anvendelsen, og deretter bruker denne usannheten til å etablere den uriktige anvendelsen som fastslått sannhet.

Den rette forståelsen av de siste seks versene i Daniel elleve er blitt forbildet ved vers tretti til trettiseks, og når Søster White identifiserer den fullstendige oppfyllelsen av Daniel kapittel elleve, sier hun at «scener lik dem som er beskrevet» i vers tretti til trettiseks «vil bli gjentatt».

Ved å benytte den falske definisjonen av «det daglige» frembringes en falsk historisk struktur. Historien som fremstilles i Daniel kapittel elleve, vers tretti til trettiseks, omfatter borttagelsen av «det daglige». «Det daglige» er enten den millerittiske anvendelsen, eller anvendelsen til Prescott og Daniells. Avhengig av hvilken anvendelse som velges, vil to forskjellige historiske strukturer bli frembrakt.

Og hærer skal stå til hans tjeneste, og de skal vanhellige den sterke helligdom, og de skal avskaffe det daglige offer, og de skal oppstille den ødeleggende styggedom. Daniel 11:31.

Ifølge inspirasjonen skal den profetiske historien som er fremstilt i dette verset, og som omfatter vers tretti, samt versene trettito til og med trettiseks, gjentas i vers førti til og med førtifem i Daniel 11.

«Profetien i det ellevte kapittel av Daniel har nesten nådd sin fullstendige oppfyllelse. Mye av den historie som har funnet sted som oppfyllelse av denne profetien, vil bli gjentatt. I det trettiende vers tales det om en makt som «skal tape motet, [Daniel 11:30–36 sitert.]»

«Scener som ligner dem som beskrives i disse ordene, vil finne sted.» Manuscript Releases, nr. 13, 394.

Verset der vi finner «det daglige», er vers trettien.

Og hærstyrker skal stå til hans rådighet, og de skal vanhellige helligdommens styrke, og de skal avskaffe det daglige offer, og de skal oppstille den ødeleggende styggedom. Daniel 11:31.

«Armene» i verset reiser seg «på hans side». «Armene» er en makt, slik også den er det som de «reiser seg» for. Det er «armene» i verset som «står på hans side», og «armene» som «vanhelliger styrkens helligdom», og «armene» som «tar bort det daglige», og det er også «armene» som «setter opp den ødeleggende styggedom». I Åpenbaringen kapittel tretten gir dragen, som er det hedenske Roma, tre ting til pavedømmet.

Og dyret som jeg så, var lik en leopard, og dets føtter var som en bjørns føtter, og dets gap som gapet på en løve; og dragen gav det sin kraft og sitt sete og stor myndighet. Åpenbaringen 13:2.

Det leopardlignende dyret blir av søster White identifisert som pavedømmet, og i kapittel tolv identifiserer søster White at dragen både er Satan og også det hedenske Roma.

«Slik representerer dragen først og fremst Satan, men er i en sekundær betydning et symbol på det hedenske Roma.» The Great Controversy, 439.

I vers to, i Åpenbaringen kapittel tretten, gav det hedenske Roma sin militære makt, sine «våpen», til pavedømmet, med begynnelse hos Klodvig, frankernes konge (Frankrike), i året 496. Det hedenske Roma gav det pavelige Roma dets myndighetssete i året 330, da keiser Konstantin forlot byen Roma og flyttet det keiserlige Romas hovedstad til byen Konstantinopel. Det hedenske Roma gav den sivile myndighet til pavedømmet i året 533, da Justinian utstedte et dekret som identifiserte pavedømmet som overhodet for alle kirkene og som korrigeren av kjettere.

I vers trettien er de «armer» som reiser seg, det hedenske Romas militære styrker, som reiste seg til støtte for pavedømmet med begynnelse hos Klodvig i året 496. På grunn av denne handling identifiserer pavedømmet Frankrike som den katolske kirkes «førstefødte», og stundom som den katolske kirkes «eldste datter». I vers trettien, etter at Konstantin innførte en søndagslov i året 321, og deretter flyttet hovedstaden fra byen Roma til byen Konstantinopel i året 330, begynte det tidligere uovervinnelige riket å smuldre opp, idet de fire første basunmaktene i Åpenbaringen kapittel åtte innledet en vedvarende krigføring mot Romerriket. Tyngdepunktet i angrepene som ble utført av barbarene og Genserik, var rettet mot byen Roma, som før året 330 hadde vært «styrkens helligdom» for Romerriket. Fra året 330 og fremover skulle de invaderende barbarenes

krigføring «vanhellige styrkens helligdom», inntil det hedenske Romas «armer» skulle reise seg til støtte for pavedømmet, med begynnelse i året 496.

Det hedenske Roma skaffet ikke bare den pavelige makten tre ting ved å gi den den militære makten, den sivile myndigheten og setet i byen Roma, men det ryddet også tre horn av veien for det pavelige Roma.

Jeg gav akt på hornene, og se, det steg opp et annet lite horn iblant dem; foran dette ble tre av de første hornene rykket opp med roten. Og se, på dette hornet var det øyne lik menneskeøyne og en munn som talte store ord. Daniel 7:8.

De tre hornene som skulle «rykkes opp» i Daniels sjuende kapittel, representerte tre hovedmakter som motsatte seg pavedømmets fremvekst til makt. Det siste av disse tre hornene ble fjernet da goterne ble drevet ut av byen Roma i året 538. De ble drevet ut av byen av det hedenske Romas «armer», for disse «armene» skulle sette pavedømmet (ødeleggelsens vederstyggelighet) på den daværende kjente verdens trone i året 538.

Vers trettien i Daniel elleve angir fire ting som «armene» (det hedenske Roma) skulle gjøre. De skulle «stå fram» for pavedømmet, slik de gjorde i året 496. De skulle vanhellige «styrkens helligdom», slik dette ble fremstilt ved de militære kampene som ble ført mot byen Roma i om lag to århundrer. De skulle «sette» pavedømmet på jordens trone i året 538, og de skulle også «ta bort det daglige».

Det hebraiske ordet som i verset er oversatt med «ta bort» (sur), betyr «å fjerne». Innen år 508 var den motstanden fra hedenskapet som fantes i Romerriket, og som hadde virket for å hindre pavedømmets oppstigning til makt, fullstendig underlagt eller eliminert.

Å identifisere «det daglige» som Kristi helligdomstjeneste er en falsk anvendelse, men det faktiske arbeid som ble utført i den laodikeiske adventisthistorien, og som identifiserte den falske anvendelsen som sannheten, var basert på en bestemt «løgn» som ble fullbyrdet i adventismens tredje generasjon. Søster Whites veiledning om at historien i vers tretti til trettiseks vil bli gjentatt i den endelige oppfyllelsen av Daniel elleve, gjorde det umulig for «de spottiske menn» som styrer Jerusalem, å legge en tolkning på vers trettién uten samtidig å forkaste Profetiens Ånd.

«Spottefuglene» lærer at pavedømmet tok bort den sanne forståelsen av Kristi helligdomstjeneste ved innføringen av den pavelige messen, som er en forfalskning av Kristi verk i den himmelske helligdom. Dersom dette var den egentlige betydningen av «det stadige», da ville «armene» som reiste seg opp i vers trettien være pavedømmet, for versets grammatiske struktur krever at «armene» er den makten som tar bort «det stadige».

For å opprettholde sitt fat med fabler hevder de at pavedømmet (våpnene) vanhelliget Kristi himmelske helligdom. Det hebraiske ordet som er oversatt med «styrkens helligdom (miqdash)», er enten en hedensk helligdom eller Guds helligdom. Hvis Daniel hadde villet formidle at Guds helligdom skulle vanhelliges av pavedømmet, ville han ha benyttet det hebraiske ordet «qodesh», som bare kan betegne Guds helligdom. Så hvor er det nedtegnet i Bibelen eller i Profetiens Ånd at den himmelske helligdom noen gang har vært, eller noen gang vil bli, vanhelliget av pavedømmet?

Visst blir de kristnes synder innført i bøkene i den himmelske helligdom, men denne fremstillingen betyr ikke at Guds helligdom ble besmittet. Renselsen av helligdommen var et bilde på renselsen av protokollbøkene som befinner seg i helligdommen. Videre har pavemakten aldri vært kristen, og den har derfor aldri blitt innført i bøkene for den undersøkende dom. Den eneste dom som er angitt for pavedømmet, er den fullbyrdende dom under Guds vrede.

«Armene» skulle også «sette opp ødeleggelsens vederstyggelighet»; hvilken makt skulle det være? Hvilken makt innsatte pavedømmet? Og hvilken makt er det, helt i begynnelsen av vers trettien, at pavedømmet trådte fram for?

De ulærde innen den laodikeiske adventismen, som har lagt sitt evige liv i hendene på menn som er blitt identifisert som ute av stand til å lese boken som er forseglet, kan nok føle seg vel med å få sine kløende ører lindret med den slags fordervede bibelanvendelse; men det er enda mer absurd å forsøke å ta den historien de må identifisere for å opprettholde sin villfarelse, og bringe den i samsvar med de siste seks versene i Daniel elleve.

I historien frem mot Sovjetunionens sammenbrudd, som kan påvises å være fremstilt som Sydens konge i vers førti i Daniel elleve, stilte De forente staters militære styrke seg opp til støtte for pavedømmet, idet Ronald Reagan inngikk en hemmelig allianse med Bibelprofetiens antikrist. Ved å gjøre dette ble det tilkjennegitt at enhver protestantisk motstand mot pavedømmets fremvekst var blitt underkuet i De forente stater, slik dette er forbilledlig fremstilt ved at hedenskapets motstand ble fjernet i året 508. Nordens konge (pavedømmet) feide i avsnittet først bort Sovjetunionen i 1989, og gjorde det i partnerskap med «vogner» og «ryttere», som representerer De forente staters militære styrke, og også med De forente staters økonomiske styrke, slik denne er representert ved «skipene».

De forente stater var de «armer» som stod opp for pavedømmet. Protestantismen ble tatt bort, slik hedenskapets motstand ble undertvunget innen året 508. I vers førtien vil De forente stater bli erobret av pavedømmet, og De forente staters grunnlov, som er De forente staters «styrkens helligdom», vil bli omstyrtet idet De forente stater setter Nordens konge (pavedømmet) på jordens trone, slik det hedenske Roma gjorde i 538. Dersom du leser artiklene på dette nettstedet, kan du laste ned tidsskriftet *The Time of the End* og lese en mer grundig fremstilling av de siste seks versene i Daniel elleve, men vi identifiserer nå ganske enkelt at identifikasjonen av «det stadige» som Kristi helligdomstjeneste er en falsk anvendelse av symbolet. Vi gjør dette for å vise at den falske anvendelsen ble påført laodikeisk adventisme ved en bevisst løgn.

Vi vil fortsette å behandle den profetiske løgnen i neste artikkel.

«Vi har ingen tid å miste. Urolige tider ligger foran oss. Verden er fylt av krigens ånd. Snart vil de trengselens scener som det er talt om i profetiene, finne sted. Profetien i det ellefte kapittel av Daniel har nesten nådd sin fullstendige oppfyllelse. Mye av den historie som har funnet sted som oppfyllelse av denne profetien, vil bli gjentatt.»

«I det trettiende vers omtales en makt som «skal bli bedrøvet og vende tilbake og bære harme mot den hellige pakt; slik skal han gjøre; ja, han skal vende tilbake og holde seg til dem som

forlater den hellige pakt. Og hærstyrker skal stå til hans tjeneste, og de skal vanhellige den faste helligdom, og de skal avskaffe det daglige offer og sette opp ødeleggelsens styggedom. Og dem som handler ugudelig mot pakten, skal han forderve ved smiger; men det folk som kjenner sin Gud, skal være sterke og gjøre storverk. Og de forstandige blant folket skal gi mange innsikt; men de skal falle for sverd og ild, i fangenskap og plyndring, gjennom mange dager. Og når de faller, skal de få en liten hjelp; men mange skal slutte seg til dem med smiger. Og noen av de forstandige skal falle, for at de skal prøves og renses og gjøres hvite, inntil endens tid; for ennå gjelder det en fastsatt tid. Og kongen skal gjøre etter sin vilje; og han skal opphøye seg selv og gjøre seg stor over enhver gud og tale forferdelige ting mot gudenenes Gud, og han skal ha framgang inntil harmen er fullbyrdet; for det som er fast bestemt, skal bli gjort.» Daniel 11:30–36.

«Scener lik dem som beskrives i disse ordene, vil finne sted. Vi ser beviser på at Satan raskt vinner herredømme over menneskesinn som ikke har gudsfrykt for øye. La alle lese og forstå profetiene i denne boken, for vi går nå inn i den trengselstid det er talt om:

«Og på den tid skal Mikael stå fram, den store fyrsten som står verne om ditt folks barn; og det skal komme en trengselstid som det ikke har vært maken til siden det ble til noe folk og helt til den samme tid. Men på den tid skal ditt folk bli frelst, hver den som blir funnet oppskrevet i boken. Og mange av dem som sover i jordens støv, skal våkne, noen til evig liv og noen til skam og evig avsky. Og de forstandige skal skinne som himmelhvelvingens glans, og de som har ført de mange til rettferdighet, som stjernene i all evighet. Men du, Daniel, lukk til ordene og besegl boken inntil endetiden; mange skal fare hit og dit, og kunnskapen skal bli stor.» Daniel 12:1–4. Manuscript Releases, nummer 13, 394.